

Sergi Sol

«Res hauria de justificar que, en teoria des del foc amic, es dugui a terme un linxament tan injust com poc fonamentat»

Era el juliol del 1991, i recordo que ens vam fer un tip de penjar cartells i pancartes demanant la llibertat d'un company que havia estat detingut per la Guàrdia Civil. Per què? Per haver-se negat a fer la mili, raó per la qual va ser empresonat a Alcalá-Meco. Com tants altres joves d'aquella època, que amb el seu sacrifici van aconseguir posar fi al servei militar obligatori per a les següents generacions.

Aquell noi tenia 20 anys, es deia Sergi Sol i era un independentista de pedra picada. Avui, gairebé tres dècades després, Sol és una de les persones més pròximes a Oriol Junqueras (<https://www.naciodigital.cat/noticia/166370/manual/doctrina/junqueras>), tancat a la presó de Lledoners en espera del seu trasllat a Madrid pel judici contra els dirigents independentistes catalans. Sol, precisament, fa poques setmanes que ha publicat *Oriol Junqueras, fins que siguem lliures (Ara Llibres)*, que ja va per la quarta edició.

En el llibre, l'autor fa un recorregut sobre allò que vam viure la tardor passada. I posteriorment, segueix amb els dies rere els barrots del líder d'ERC i d'altres presos polítics catalans. Es tracta d'un text de bon llegir, que explica les coses que pot explicar i que clarament (i volgutament) pren partit. Sol es mostra orgullós de les victòries populars del 20 de setembre i, sobretot, de l'1 i el 3 d'octubre, però a la vegada comprensiu amb el desconcert i la derrota posterior a la proclamació de la República.

El llibre, certament, és un homenatge a Oriol Junqueras, a l'amic i al dirigent polític, però l'autor no s'està de reconèixer el paper imprescindible de persones com Carles Puigdemont o Jordi Sánchez a l'hora de fer realitat aquelles jornades en què tot semblava possible.

Però el Sergi Sol no és notícia només per l'aparició del llibre i per l'alt nombre d'exemplars venuts, sinó per la intensa campanya que es viu contra ell a les xarxes per part de sectors independentistes que no combreguen amb l'estratègia d'Esquerra Republicana. I no parlo, naturalment, de la lògica i més que sana discrepància, sinó de l'insult i la mentida que a voltes s'amaguen rere els perfils de Twitter.

Potser disparar a Sol és la millor manera de disparar contra Junqueras. Potser aquesta ràbia, en realitat, té aquest altre destinatari. En tot cas, res hauria de justificar que, en teoria des del foc amic, es dugui a terme un linxament tan injust com poc fonamentat. Com ja ha passat altres vegades amb altres protagonistes, algú apunta, diversos disparen amb tota mena de teories conspiratives i, finalment, una munió de gent que ni el coneix (i que dels seus articles no ha anat gaire més enllà del títol) se suma a la festa.

Com va dir l'editor i polític britànic C. P. Scott, "el comentari és lliure, però els fets són sagrats". I ni Sol ?que trenta anys després continua sent un independentista de pedra picada? ha prohibit les estelades a les seues republicanes, ni és un talp del CNI, ni ha apunyalat Marta Rovira, ni Junqueras és a la presó per culpa seva, ni va pactar res amb Soraya Sáenz de Santamaría, ni molt menys cobra una nòmina dins d'un sobre procedent de Madrid. I, per cert, tampoc va matar Kennedy.